

Bav - bav !

Dedek se pri peči greje,
 Vnuček se mu v zibki smeje.
 »Čaki, če ne boš zaspal,
 Bodem te bav-bavu dal!«

»A kako od črne gore
 K naši hiši priti more?«
 »Dolge on nogé ima:
 Z gore sem — koraka dva!

Plamen iz očij mu šviga.
 Vedno jezen z repom miga;
 V lice črn. v telo zelén,
 S sábo nosi koš pletén.

Pa po svetu vse povsodi
 Po poredno deco hodi — —
 »Oh, kako se ga bojim!
 Glejte, dedek, me — že spim!«

Smiljan Smiljanič.

Kdo je ukral jezik?

Med našim psom in mačko je že staro sovraštvo. Mačka »Liska« je bila poprej pri hiši in je precéj starejša od psa »Skoka«, ki je še mlad. Ni čuda, da se že od nekdanj prav lepo ne gledata. Skok ni hudoben in dal bi se pregovoriti, toda Liska je zvita in prekanjena buča, kakor le kaj. Zato pa ji Skok nič kaj ne zaupa in je zadovoljen, da se ji more izogniti. Časih pa že tako pride, da zadeneta drug na drugega, in tedaj pokažeta svojo moč in oblast.

Tam-le pred Božičem je bilo. Koline so bile pri hiši, in seveda sta se dobro počutila Skok in Liska. Ako pa se komu le predobro godi, preohjé se in postane napuhnjen. Ni, da bi se tudi našima znancema kaj takega ne pripetilo! Že nekaj dnij sem sta hodila ošabno po veži in kuhinji, kakor da bi bila vsa hiša njuna. Večkrat jima je morala kuharica pokazati vrata, da sta se zunaj na snegu nekoliko ohladila.

Za tatu ju ni imel nihče. Toliko poštena sta že bila. Toda prevzetnost je mati vseh pregreh, iz napuha se je izcimila požrešnost in iz požrešnosti tatvina. Liska se je obliznila zadnje dni tolikrat nad raznimi ostanki, da jo je silno veselilo, ako bi vedno tako bilo, kakor takrat, kadar koljejo. Ker pa se je ta pesem le malo dni pela, Liski se je pa vendar le tako lepa zdela, pričakovati je bilo, da si sama podaljša lepe dneve presrečnih kolin.

Kuharica je prašičev jezik nasolila in dejala v »paco«. Skledico z osoljenim jezikom postavi v shrambi na polico in na jezik položi precej debel kamen. Ko pusti nekoč vrata odprta, zapazi hitro Liska to ugodno priliko in hajdi v shrambo. Skokoma je na polici, in izpod kamena ji reži masteni jezik nasproti.

Jeden, dva, tri — in kamen se prevali — jezik pa v gobčku obtiči.

Smuk — smuk — smuk! In Liska je že z jezikom na stopnicah, ki vedejo v klet.

No, to bode dobro kosilce in še boljša večerjica, zakaj jezik je sila masten na koncu, in še dober kos mesa se ga drži.

Tako je mislila Liska. Toda uh! Jezik je slan, preslan, od sile slan. Strese z gobčkom dvakrat, trikrat — ni zanjo. Odide. Jezik pa pusti na stopnicah.

Potuhnjeno prileze Liska na vrh stopnic, ogleda se in kmalu je v kuhinji, kakor bi se ne bilo nič zgodilo.

Toda Skok ni daleč od tam, koder je Liska. Iztilkal je po kotih, kakor je njegova navada, in seveda ni bilo treba mnogo truda, da je zašledil preljubi jeziček na stopnicah. Kako ga je bil vesel! Takoj se ga loti. Vendar mu ni šel tako gladko po grlu, kakor druga mesnina. Tudi zanj je bil preslan. Dasi ga je precej omlatil, vendar ves mu ni stekel v požrešni goltanec.

Toda sčasoma vse prav pride. Tudi naš Skok je to dobro vedel. Zato popade jezikov ostanek in boječe stopi na vrh stopnic. Nato pa hoče hipoma skozi vežo na dvorišče. V sneg je nameraval zakopati jezikov ostanek. Toda sreča mu ni bila več mila. V tistem trenutku odprè kuharica kuhinjska vrata, in ogenj je bil v strehi.

»Skok, kaj imaš?«

Samega strahu se zgane. Vežna vrata so zaprta in pred njim stoji kuharica. Skok popusti jeziček na tleh in pobere jo nazaj po stopnicah v klet.

»O, ti nesrečni pes ti! Jezik je požrl. Kako sem se veselila, da napravim gospodu dobro kosilce! In sedaj ga je snedla požrešnost te pasje dlake.«

Že je stopila kuharica v kót po metlo, in huda nevihta se je bližala nad Skokovo kožo. Toda na vpitje prikaže se gospod iz sobe in popraša, kaj je. Ko mu kuharica pové v sapi, kaj je storil Skok, odgovori on mirno:

»No, jaz pa ne morem verjeti, da bi bil pes to storil. Pes pač ne more sam na polico. To je bil drug tat.«

»Je pa Liska.«

»Tisto pa že.«

»Ali kako, da je pes nosil jezik okoli?«

»I, ukral ga ji je.«

Liska se je priplazila med tem iz kuhinje v vežo. Vidi jezik na tleh in sliši trdo govorico kuharičino. Takoj je uganila, kaj da jo čaka. Zato se tudi ona izmuza po stopnicah v klet.

Kuharica gre pogledat v shrambo in res — jezika ni bilo več pod kamenom. Spet jo poprime jeza nad Skokom in Lisko.

V tem pa pridrevi Skok Lisko po stopnicah.

»Ustopi se na vrh stopnic, da ne moreta v klet«, ukaže gospod kuharici. On pa prinese bič

In tedaj se je storjena sodba začela izvrševati. Pes je skakal, kakor bi bil nor, mačka pa tekala, kakor bi bila pijana. Pravicoljubni bič pa je padal po pasji dlaki in mačji koži. Skok je cvilil, Liska pa mijavkala.

Toda hudi kuharici se je žival jela smiliti. Zato poprosi gospoda, da preneha. Toda gospod odgovori: »Tatova se morata kaznovati. Tisti, ki krade, in tisti, ki ukradeno kupi, jednaka sta oba.«

Kar odprè kuharica kuhinjska vrata — in kazen je prestana — —.

Skok in Liska sta smuknila v kuhinjo, on pod mizo, ona pod omaro.

Od tistega časa ni bilo še slišati, da bi Skok in Liska kaj ukrala. Celo ostalega jezika, ki ga je kuharica vrgla pod mizo, ni se pes dotaknil. — Mačka pa je šla še tisto popoldne pod streho nad miši in tri dni je ni bilo na beli dan.

Kadar bodeмо spet kla i, tedaj vam že sporočim, kako se bodeda pri tem vedla Skok in Liska.

P. Bohinjec.

Sneženi mož.

»Predraga sestra, poglej
Moža, ki gleda izpod vej!
Kot zid je bled in, glej, od tam
Z metlo srdito žuga nam!«

»Ne boj se, dragi bratec, ti,
Čeprav nam mož z metlo grozi;
Za mano, Francek, — bati nič,
Ker mož ima iz metle bič.«

»Bojim se!« — »Milica pa gré.«
»Oj, Milica, gorje, gorje!«
Zastonj! Že Milica je tam,
In Francek zadej plaka sam.

Pobere kepo Milica,
Zadene spretno ž njo moža,
Da možu glava odleti
In — Francek se razveseli.

Sedaj še Francek prihiti
Ter kepe na moža vihti.
Da mož strašan je ves podrt —
Zadela ga je bridka smrt.

Mimica Šešarkova.

Uganke in šaljiva vprašanja.

(Priobčil Josip Štelcar.)

1. Kaj je povsod najprvo?
2. Zakaj pes z repom maha?
3. Kdo se ne more vvesti?
4. Kdaj začnejo žanjice pšenico žeti?
5. Kam zleti kukavica, ko se zjutraj vzbudi?
6. Kaj je povsod najzadnje. (Odgonetke v prihodnji številki.)